

Zagreb, 04.05.2026.

TRGOVAČKI SUD SPLIT
21000 SPLIT

Na broj: St-630/18

RAZLUČNI VJEROVNIK:

INES LJUBIČIĆ iz Zagreba, Pantovčak 97, OIB: 85595070515

DUŽNIK:

Stečajna masa iza KUMULUS d.o.o., OIB: 50095347513, zastupan po stečajnom upravitelju Marija Vujčić Turkulin

ŽALBA

razlučnog vjerovnika

Razlučni vjerovnik ulaže ovu žalbu iz svih zakonom dopuštenih razloga u cijelosti na sve točke pobijanog rješenja (I.-V.) naslovnog suda od 24.4.26. (dalje: rješenje), iz razloga što je sud u donošenju pobijanog rješenja počinio bitnu povredu postupka po čl. 354 st.2.t.11 ZPP-a jer se isto ne može ispitati i nema razloga o odlučnim činjenicama, odnosno odluka je donesena na temelju nepotpune i pogrešne ocijene odlučnih činjenica, te postoji proturječnost između razloga rješenja i navoda s dokazima iznesenih tijekom postupka, te proturječnost između navoda rješenja i odluka ESLJP, tj. Konvencije i Protokola, odluka Ustavnog suda i VSRH, odnosno rješenje ne sadrži odgovor na bitna materijalna pravna pitanja na koja je razlučni vjerovnik ukazivao tijekom postupka i od odlučnog su značenja za donošenje zakonitog rješenja, pa je sud pogrešno primijenio materijalno pravo, te pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje na način da je izveo pogrešne, formalističke i arbitrirane zaključke koji nisu utemeljeni na dokazima i zakonu, također je i povrijeđeno ustavno pravo vlasništva zajamčeno u čl. 3 i 48. Ustava RH i čl. 1. Protokola br. 1 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, ustavno pravo na jednakost svih pred zakonom zajamčeno u čl. 26 Ustava RH, kao i ustavno pravo na pravično suđenje zajamčeno u čl. 29. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, te čl. 6. Protokola br. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, (NN - Međunarodni ugovori br. 18/07, 6/99. proč. tekst i 8/99 - isp., i 14/02, i 1/06, dalje: Konvencija), koje se manifestira na pravo na pravnu sigurnost (*res iudicata*) i legitimnog očekivanja, pravo na obrazloženu sudsku odluku, pravo na pristup sudu, zabranu retroaktivnosti, pravo na jednakost oružja, zabrana pretjeranog tereta za jednu stranu i pravnog formalizma, zabrana arbitriranog postupanja, načelo postupovne pravičnosti i načelo razmjernosti, sve kako je dalje obrazloženo u žalbi.

KRATKI REZIME ŽALBE:

Razlučni vjerovnik smatra da je rješenje suda nezakonito jer sud nije mogao donijeti odluku da se samim činom podnošenja tužbe vjerovnika radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine razlučnog vjerovnika i bez ikakvih drugih dokaza, dokazuje osnovanost osporavanja iste i odgađa namirenje razlučnog vjerovnika polaganjem na sudski polog, a koja tražbina se temelji na res iudicati i upisana je u javne knjige, čime se povriječuje načelo vladavine prava sukladno praksi i odlukama ESLJP Jelčić Stepinac v Hrvatska od 26.9.2023., Ustavnog suda: U-III-424/20, kao i odlukama VSRH: Revd 3004/23 i Revd 1622/24..., koje navode da je zabranjeno osporavanje res iudicate i davanje druge šanse kao prikrivene žalbe, čime osporavatelj nije ispunio pretpostavke iz čl. 118 st. 3 OZ-a.

Također je nezakonito odbijanje suda da se ne odredi jamčevina osporavatelju po prijedlogu razlučnog vjerovnika sukladno čl. 118 st. 8 OZ-a, s neosnovanim obrazloženjem da nije dokazao vjerojatnost štete, jer to zakon ne nalaže, te je nastup štete sukladno recesiji izvjestan i opće poznata činjenica koja se ne treba dokazivati.

Sud povrjeđuje i načelo vladavine prava kada odbija razlučnom vjerovniku troškove ovršnog postupka koji su nastali do otvaranja stečaja 2017 g., a prema odluci VSRH Rev 760/21 od 19.10.2022, jer je retroaktivna primjena zakona i sudske prakse u ovakvom slučaju nedopuštena, te je razlučni vjerovnik postupao sukladno pozitivnim propisima po čl. 254 SZ i OZ-a kao i tadašnjoj sudskoj praksi, koja je promijenjena od navedene odluke VSRH Rev 760/21 od 19.10.2022. pa nadalje.

1. ŽALBENI PRIGOVOR NA OSPORAVANJE TRAZIBINE RAZLUČNOG VJEROVNIKA I POSTOJANJA RAZLOGA VJEROVNIKA ZA OSPORAVANJE PO ČL. 118 ST. 3 OZ.

Razlučni vjerovnik je tijekom postupka navodio materijalne prigovore i ukazivao sudu na bitna materijalna pravna pitanja koja su odlučna za donošenje zakonitog rješenja, a pogotovo na odluku ESLJP Jelčić Stepinac v Hrvatska od 26.9.2023. i druge dole navedene, a koje je sud zanemario i uopće ih ne spominje u svojem rješenju, odnosno ne obrazlaže zašto ih ne navodi, što je samo po sebi razlog za usvajanje ove žalbe.

Sud svojom odlukom u točki II. i III. smatra da se može osporavati tražbina razlučnog vjerovnika koja se temelji na pravomoćnoj sudskoj odluci, sukladno čl. 117 i 118 OZ (nejasno je zašto uopće postoji takva mogućnost u zakonu i koja je svrha toga), te da samim činom podnošenja takve tužbe i pokretanjem parnice za osporavanje je osporavatelj učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, pa u tom slučaju sud mora odgoditi namirenje razlučnog vjerovnika do završetka parnice i zadržati tražbinu od 4.146.119,20 EUR-a na računu suda, čime je sud nepošteno prebacio pretjerani financijski i recesijski teret samo na razlučnog vjerovnika, a pogotovo što nije htio odrediti i jamčevinu za osporavatelja, iako je razlučni vjerovnik to predložio, te i sud ima takve ovlasti po čl. 118 st. 3 OZ. Takvim postupanjem suda razlučnom vjerovniku je povrijeđeno ustavno pravo vlasništva zajamčeno u čl. 3 i 48. Ustava RH i čl. 1. Protokola br. 1 Konvencije i povrijeđeno pravo na pošteno suđenje, na jednakost oružja, pristup sudu i jednakost pred zakonom.

Razlučni vjerovnik, koji se u ovom postupku nije izjavom odrekao prava na odvojeno namirenje, je tijekom cijelog postupka ukazivao sudu i svoje tvrdnje potkrijepio dokazima

da stečajni vjerovnik Josip Šarko (dalje: Šarko) ne može osporavati tražbinu razlučnog vjerovnika koja se ne temelji na vjerodostojnim ispravama da bi se mogla osporavati, već se temelji na pravomoćnoj sudskoj presudi i upisana je u javne knjige, a što potvrđuje između ostalog i odluka ESLJP Jelčić Stepinac v Hrvatska od 26.9.2023, odnosno da Šarko nije sukladno čl. 118 st. 3 OZ učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje jer:

Odluka ESLJP Jelčić Stepinac v Hrvatska od 26.9.2023 potvrđuje da institut presuđene stvari kao temelj pravne sigurnosti stranaka u ostvarivanju prava koja proizlaze iz takvih pravomoćnih sudskih odluka, kao i institut odvojenog i prioriternog namirenja takve tražbine razlučnog vjerovnika iz čl. 149 i 248 SZ, ima jaču pravnu snagu (*lex specialis*) od odredbi OZ iz čl. 117 i 118 (koji su *lex generalis* u stečajnom postupku), jer takva tražbina ne utječe na namirenje stečajnog vjerovnika Šarka, obzirom se on ne namiruje iz nje i kod takve tražbine nema spornih činjenica jer se temelji na načelu pravne sigurnosti i pravomoćnosti sudske odluke koja se može više osporavati u nikakvom drugom građanskom postupku, čime čl. 117 i 118 OZ postaju irelevantni u ovakvoj pravnoj situaciji na kojima sud temelji svoju odluku.

Tražbina razlučnog vjerovnika je *res iudicata* i neosporiva u nikakvom građanskom postupku, a što potvrđuju također i odluke ESLJP Solomun v Hrvatska od 2.travnja.2015., Brletić protiv Hrvatske od 16. siječnja 2014., Guðmundur Andri Ástráðsson v. Iceland od 1. prosinca 2020., Davydov v. Russia od 30. listopada 2014., Ryabykh v. Russia od 24. srpnja 2003., Brumărescu v. Romania od 28. listopada 1999., Trgo v Hrvatska od , Gashi v Hrvatska.

DOKAZ: uvid u gore navedene odluke

Europski sud je u tim odlukama naveo da pravna sigurnost pretpostavlja poštovanje načela *res iudicata*, to jest, načela pravomoćnosti presuda. Na temelju tog načela, nijedna stranka nije ovlaštena tražiti preispitivanje pravomoćne i obvezujuće presude samo radi ostvarivanja ponovnog suđenja i nove odluke o predmetu. Viši sudovi svoju ovlast za preispitivanje ne bi trebali koristiti radi provođenja novog ispitivanja. Preispitivanje ne bi trebalo biti „prikrivena žalba“, a puka mogućnost da postoje dva mišljenja o predmetu nije dostatan razlog za ponovno ispitivanje predmeta. Navedeno ne vrijedi samo kod donošenja nove odluke koja ukida raniju pravomoćnu odluku već i onda kad odluka donesena u drugom postupku raniju odluku lišava pravnog učinka.

Ovakav stav da osporavanje *res iudicate* predstavlja povredu vladavine prava je potvrđen i odlukama Ustavnog suda: U-III-424/20, kao i odlukama VSRH: Revd 3004/23 i Revd 1622/24, odnosno Županijskog suda Rijeka Gž-402/24 i Županijskog suda Varaždin Gž-890/24..., koje navode da nije dopuštena *druga šansa* za preispitivanje *res iudicate* odluke jer bi se time smatralo da se radi o „*prikrivenoj žalbi*“ čime bi došlo do povrede prava na pravično suđenje prema članku 6. stavku 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda koja je u ustavnom poretku Republike Hrvatske po pravnoj snazi iznad zakona, a pogotovo iznad čl. 117 i 118 Ovršnog zakona temeljem kojih sud prihvaća vjerojatnost postojanja razloga za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika od strane Šarka.

DOKAZ: uvid u gore navedene odluke

Sud svoj stav, da kada je pokrenuta parnica radi osporavanja tražbine da se automatski smatra da je ispunjena pretpostavka čl. 118 st. 3 OZ odnosno da je osporavatelj dokazao vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, temelji na uputi iz ovo predmetne odluke VTS PŽ-1002/25 pod točkom 36. obrazloženja donesenoj u ovom postupku koja se poziva na praksu iz odluke VSRH Revt 143/14 od 4.3.2015.

Razlučni vjerovnik navodi da je takvo pravno stajalište iz 2015 g. pobijeno novim pravnim stavom prema odluci ESLJP Jelčić Stepinac v Hrvatska od 26.9.2023 i odlukama Ustavnog suda: U-III-424/20, kao i odlukama VSRH: Revd 3004/23 i Revd 1622/24, a koje odluke imaju jaču pravnu snagu od odluke VSRH Revt 143 od 4.3.2015.

Sukladno navedenom, osporavanje i preispitivanje tražbine razlučnog vjerovnika nije dopušteno, **pa čak i kad bi odluke po tim Šarkovim parnicama hipotetski ukinule ili lišavale pravnog učinka pravomoćne sudske odluke na kojima se temelji tražbina razlučnog vjerovnika!**

Stav naslovnog suda iz točke 30. obrazloženja rješenja u kojem zaključuje da Šarkovi postupci osporavanja tražbine i utvrđenja ništetnosti cesija i ugovora o ustupu potraživanja mogu dovesti do utvrđenja ništetnosti tražbine razlučnog vjerovnika, pa je Šarko učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, je protivan načelu pravne sigurnosti definiran navedenim pravnim stavom i praksom ESLJP, Ustavnog suda i VSRH.

Po logici naslovnog suda, a ukoliko bi Šarko hipotetski uspio s tužbom radi osporavanja tražbine ili proglašenje ništetnim cesija, onda bi i razlučni vjerovnik mogao po sistemu domino efekta podnijeti novu tužbu kojom bi osporavao te nove pravomoćne presude Šarku itd., čime pravna sigurnost gubi svoju svrhu.

Šarko, koji nije imao primjedbi na visinu obračuna tražbine razlučnog vjerovnika na ročištu za diobu, je osporio tu istu tražbinu bez konkretnih dokaza za osporavanje, jer pravomoćna presuda na kojoj se temelji tražbina za koju su prošli svi redovni i izvanredni rokovi za pravne lijekove se može osporiti eventualno samo u kaznenom postupku ako se dokaže da je sudac bio korumpiran, da su mu prijekali da donese takvu odluku..., a Šarko takav dokaz nije dostavio!

Stoga, Šarko sukladno navedenom nije učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje jer mu njegove tužbe nisu dopuštene, čak ako bi i hipotetski bile osnovane. Šarkove tužbe su podnesene samo radi ucijene razlučnog vjerovnika od kojeg traži 1.200.000 eura da ne opstruira postupak, jer je svjestan da će oba prekinuta postupka trajati minimalno 10 g., i da bi na računu suda do tada trebalo stati 4.146.119,20 EUR-a koje će pojesti recesija, a da ne govorimo o nemogućnosti ulaganja....

Sud svojim arbitriranim rješenjem, dopušta osporavanje Šarku i daje mu "drugu šansu" i mogućnost "prikrivene žalbe".

Pobijano rješenje naslovnog suda je u zapravo Šarku dalo već **petu** šansu za pobijanje res iudicate (sud je upoznat sa svim ranijim postupcima Šarka, te isto ne navodi u svojem obrazloženju) jer je prvo pravomoćno odbijen od strane Općinskog suda u Splitu u prijedlozima za ponavljanje postupaka Pi-86/11, Pi-1015/11 i Pi-1112/11, a koji su rezultirali pravomoćnim presudama na kojima se temelji tražbina razlučnog vjerovnika.

DOKAZ: uvid u spis Općinskog suda u Split Pi-86/11, Pi-1015/11 i Pi-1112/11.

Josip Šarko je već kod naslovnog suda posebnom tužbom radi utvrđenja ništetnosti osporavao predmetnu tražbinu razlučnog vjerovnika, te je izgubio spor pred naslovnim sudom P-135/19 **u kojem je utvrđeno da je predmetna tražbina istinita i stvarna, te da su presude na kojima se temelji tražbina zakonite!**

VSRH u rješenju poslovni broj Revd 4735/2022-2 od 15.veljače 2023., odbacio je kao nedopušten prijedlog podnositelja Josipa Šarko za dopuštenjem revizije po tom pravnom pitanju.

DOKAZ: pravomoćna odluka naslovnog suda P-135/19, uvid u spis suda P-135/19

Ova presuda naslovnog suda P-135/19 je jako bitna za dokazivanje Šarkovog postojanja razloga za osporavanje, te je također prešućena u pobijanom rješenju od strane suda pri odlučivanju (što je samo po sebi razlog za usvajanje ove žalba), iako dokazuje ponovno osnovanost tražbine razlučnog vjerovnika kao i ne postojanje pretpostavke vjerojatnosti razloga za osporavanje.

Josip Šarko je pokušao i u prethodnom ovršnom postupku podnijeti prijedlog za odgodu ovrhe predmetne tražbine, ali mu je prijedlog odbačen kao nedopušten odlukom Općinskog građanskog suda Zagreb Ovr-3657/18 od 27.1.2020.

DOKAZ: odluka Općinskog građanskog suda Zagreb Ovr-3657/18 od 27.1.2020

Josip Šarko je iz objesti pokrenuo treći spor radi osporavanja tražbine razlučnog vjerovnika pred naslovnim sudom br. P-5/19, a koji je prekinut dok se ne okonča ucjenjivački neosnovani spor kojeg je Josip Šarko pokrenuo pred OGSZG br. P-341/20 u kojem je tužio radi proglašenja ništetnim ugovore o cesijama koji su prethodili ugovorima o zajmu i pozajmicama pravomoćno utvrđenim kao valjanima u postupku naslovnog suda P-135/19, u kojima cesijama on nije sudjelovao, odnosno nije niti cedent, niti cesionar, niti cesus, pa nema niti aktivnu legitimaciju za takvu tužbu, jer takvu legitimaciju imaju samo cesijske ugovorne stranke. Svi ugovori o cesijama nemaju niti jedan zakonski element da bi bili proglašeni ništetnim, te su sve cesijske stranke ugovora potpisale, konzumirale i nitko od ugovornih strana nije osporavao iste ili ih raskidao! Taj spor je prekinut jer su umrla tri tuženika, a kod jednog od njih još nema utvrđenih nasljednika koji vode parnicu oko ostavine i utvrđivanja nasljedstva.

Sud prilikom svoje odluke uopće nije razmatrao navode razlučnog vjerovnika iznesene tijekom postupka, a vezano za neosnovanu tužbu Šarka koja se vodi pred OGSZG br. P-341/20, na kojoj sud temelji svoj stav da je Šarko učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, pa će razlučni vjerovnik u ovoj žalbi VTS-u ponovno ukazati na bitne činjenice koje je naslovni sud propustio navesti u svojem obrazloženju:

Šarko je tužbom u predmetu OGSZG P-341/20 (zbog kojeg predmeta je prekinut predmet pred naslovnim sudom P-5/19 radi utvrđenja osnovanosti osporavanja) zatražio utvrđivanje ništetnosti ugovora o cesiji između više stranaka (koje su sve umrle), ali jedino spornim smatra jedan ugovor između još živih stranaka Petra Pripuza kao cesionara i Darka

Turopoljca kao cedenta gdje cedent prenosi svoje potraživanje na cesionara koje ima prema cesusu društvu Kumulus d.o.o. u iznosu od 1.571.000 kuna, čime cedent tim ustupanjem izvršava svoje obveze prema cesionaru za pozajmice u istom iznosu koje je primio od cesionara, te cesionar potvrđuje da cedent prema njemu nema više nikakvih potraživanja.

Promašenost tužbenog zahtjeva za ništetnost Josipa Šarka se ogleda u slijedećim pravnim činjenicama:

- Ugovor o cesiji je dvostrano obvezujući ugovor, a nikako trostrani i može ih pobijati samo jedna od ugovornih strana, a što Josip Šarko nije, i nema aktivnu legitimaciju za takvu deklaratornu tužbu obzirom da nije ugovorna cesijska strana i nema pravni interes kao obveznu pretpostavku deklaratorne tužbe, i **jer mu kao trećoj strani nije nastala nikakva šteta**, a pogotovo što je pravomoćno izgubio spor pred naslovnim sudom P-135/19 (gdje je opet iz objesti tražio ništetnost ugovora o pozajmici) u kojem je dokazano po sudskim vještacima da je tražbina razlučnog vjerovnika istinita i valjana, odnosno da su sve pozajmice od strane prvotnog razlučnog vjerovnika Petra Pripuza uplaćene u društvo Kumulus, a temeljem kojih su i donesene pravomoćne presude;
- Ugovor je osobno potpisan i konzumiran 2011 g. od strane Petra Pripuza kao cesionara i Darka Turopoljca kao cedenta koji je ujedno i dužnik cesionara, te ga niti jedan strana, a pogotovo Darko Turopoljac nikad nije u ovih 15 g. raskinuo ili osporavao po bilo kojoj osnovi;
- Takav cesijski ugovor nema niti jedan element ništetnosti i može hipotetski biti predmet međusobnih građanskih potraživanja ugovornih strana ukoliko jedna strana smatra da postoje pretpostavke za isto, a to može biti jedino Turopoljac.
- Nije pravno utemeljena tvrdnja Josipa Šarka da je Darko Turopoljac priznao tužbeni zahtjev i da se mora donijeti presuda zbog ogluhe jer se prvo u tom postupku moraju utvrditi pisani dokazi (cesijski ugovor potpisan od strane Turopoljca i Pripuza koji nikad nije raskinut), saslušavati svjedoci i obje ugovorne strane Petar Pripuz i Darko Turopoljac, koji će morati objasniti zašto nikad u 15 g. nije osporio takav ugovor ako ga sada po tužbi Šarka smatra ništetnim, koji mu je sada interes da tvrdi da je ugovor ništetan, a još uvijek ga održava na snazi i zašto lažno nameće kaznenu odgovornost Petru Pripuzu za prevaru.
- U konačnici za društvo Kumulus nema nikakve štete tko mu je vjerovnik ako je tražbina istinita i postojeća (što je utvrđeno po drugi put u predmetu naslovnog suda P-135/19), pa je pravni interes Josipa Šarka za takvu tužbu nepostojeći jer nema štete i usmjeren je jedino na objesno parničenje i odugovlačenje kako bi ucjenom potraživao od razlučnog vjerovnika novce koje mu ne pripadaju.

DOKAZ: uvid u spis Općinskog građanskog suda Zagreb P-341/20

Darko Turopoljac koji trenutno služi zatvorsku kaznu za mito i prevaru je prijatelj od Josipa Šarka, a koji mu je i u ovom postupku cesijom prenio dio svog potraživanja, te su u dogovoru da se ucijeni razlučni vjerovnik za iznos od 1.200.000 EUR, a sve obzirom da su svjesni da će zbog smrti troje tuženika u predmetu OGSZG P-341/20 (gdje se nasljednici spore na sudu oko nasljeđivanja), a zbog kojeg je prekinut spor pred naslovnim sudom P-5/19 radi utvrđenja osnovanosti osporavanja, sve skupa trajati minimalno 10 g., pa ukoliko

naslovni sud u ovom postupku prihvati prijedlog Josipa Šarka da se odgodi isplata tražbine razlučnog vjerovnika, istome nastati velika šteta samo radi recesijskih razloga.

Nakon što razlučni vjerovnik nije pristao na usmenu ucjenu, Šarko je i materijalizirao svoju prijetnju u vidu nove obijesne tužbe od 9.4.26., kojom tuži razlučnog vjerovnika za fiktivne nerazumno prostoručno napisane ugovore i isplatu novca (koje mu je naslovni sud kao i VTS odbio kao neosnovane u stečajnom postupku) i koja tužba je u potpunosti pravno promašena i uopće se ne tiče razlučnog vjerovnika, a svjedok mu je također prijatelj Turopoljac. Šarko zaboravlja da je razlučni vjerovnik jedini bio ovlašten odlučiti o direktnoj pogodbi i ponudi Harvey Normana ili ići na dražbu gdje bi se javili i drugi kupci čime bi prodajna cijena bila i veća od postignute, a sve neovisno o procesnim mogućnostima Šarka.

DOKAZ: tužba s priložima P-516/26 OGSZG

Stoga pogrešno naslovni sud u točki 30. obrazloženja zaključuje da će hipotetska pozitivna presuda u korist Šarka u predmetu P-341/20 dovesti do utvrđenja ništetnosti tražbine razlučnog vjerovnika, već može hipotetski dovesti samo da građanske parnice za naknadu štete između Turopoljca i Pripuza ili Ines Ljubičić i Pripuza.

Šarka u tim hipotetskim naknadama šteta nema i njegova je tužba obijesna, neosnovana i on ne trpi nikakvu štetu. Šarko u stečajnom postupku ne može dobiti niti centa iz tražbine razlučnog vjerovnika i ne može se naplatiti iz nje, a tko je razlučni vjerovnik ili je više razlučnih vjerovnika, nije presudno da bi se Šarku dopustilo osporavanje tražbine jer ona ne utječe na njegovo namirenje, obzirom se on ne namiruje iz nje i kod takve tražbine nema spornih činjenica jer je res iudicata!

Razlučni vjerovnik želi podvući još jednu odluku suda koja ukazuje na nezakonitost i arbitranost u Šarkovu korist, a to je da sud točkom II odgađa namirenje razlučnog vjerovnika dok se ne završe oba postupka P-5/19 radi utvrđivanja osporavanja tražbine razlučnog vjerovnika pred naslovnim sudom i P-341/20 pred OGSZG radi utvrđenja ništetnosti cesija i gdje su tužene osobe koje nisu uopće stranke u stečajnom postupku iako čl. 118 OZ dopušta mogućnost odgode namirenja samo radi parnice kojom se osporava konkretno tražbina i tuži konkretno razlučni vjerovnik, a što bi bila samo parnica P-5/19 pred naslovnim. Prema logici suda Šarko bi mogao podnijeti još pet fiktivno vezanih sporova gdje osim razlučnog vjerovnika tuži i osobe koje nisu stranke stečajnog postupka i tražiti da se odgodi namirenje dok svi sporovi ne budu pravomoćni?

Ovakvom nezakonitom odlukom sud povrjeđuje pravo na pravično suđenje jer je pogrešno primijenio svrhu i smisao odredbe čl. 118 OZ koji izričito dopušta odgodu namirenja samo temeljem jedne parnice i to one konkretne radi osporavanja tražbine samo razlučnog vjerovnika, a ne i popratnih parnica.

Praksa Trgovačkih sudova, a pogotovo onog u Zagrebu je da se kod osporavanja tražbine razlučnom vjerovniku koja se temelji na pravomoćnoj sudskoj odluci, primjenom pravila ZPP-a, sukladno čl. 10 SZ, prekine postupak prije prodaje nekretnina do okončanja parnice radi osporavanja tražbine, a kako osporavatelj ne bi došao u povoljniju financijsku situaciju od razlučnog vjerovnika kao što je u predmetnom slučaju ili pak da se nakon prodaje nekretnina osporavatelju odredi jamčevina po čl. 118. st. 8 OZ-a, jer ako je spreman razlučnom vjerovniku osporavati res iudicatu tražbinu, mora snositi i odgovornost u vidu jamčevine za eventualnu štetu radi takvog obijesnog osporavanja.

Naslovni sud nije donio niti jednu od navedenih odluka čime nije postigao pravičnu ravnotežu u pravima stranaka već je razlučnog vjerovnika u odnosu na druge vjerovnike izložio nerazmjernom i neopravdanom financijskom opterećenju i gubitku koji je zabranjen po čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, pa će tako tražbina razlučnog vjerovnika od 4.146.119,20 EUR-a stajati na računu suda minimalno 10 g. dok se ne riješe oba prekinuta postupka pokrenuta po osporavatelju P-5/19 na naslovnom sudu i P-341/20 na OGSZG, odnosno sud će ozakonit Šarkova ucijenu. ESLJP navodi da je pretjerani pravni teret kada jedna stranka u postupku po odluci suda snosi nerazmjerno težak procesni ili materijalni teret u odnosu na drugu stranu i u odnosu na cijeli postupak, a sve kako će razlučni vjerovnik detaljnije objasniti u 2. točki žalbe.

2. ŽALBENI PRIGOVOR NA ODBIJANJE SUDA DA ODREDI JAMČEVINU.

Naslovni sud je u točki IV. odbio prijedlog razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine Šarku za štetu radi odgode namirenja sukladno čl. 118 st. 8 OZ-a, te neosnovano naveo u točki 32. obrazloženja da je razlučni vjerovnik morao dokazati vjerojatnost i izvjesnost nastupanje štete kao i dokazati ispunjenje svih zakonom propisanih elemenata za postojanje štete. Takva odredba i takvi zakonski uvjeti nisu nigdje navedeni u OZ?

Neosnovanim subjektivnim pristupom suda u odlučivanju gdje nameće nezakonite dodatne uvjete razlučnom vjerovniku za usvajanjem njegovog prijedloga i ignorira dokaze i ključne činjenice kao i opće poznate činjenice koje ne treba dokazivati, te u konačnici i zakonske odredbe, sud pokazuje jasnu namjeru arbitriranja u korist Šarka jer je zanemario stvarnu svrhu i sadržaj čl. 118 st 8 OZ-a, te donosi odluku na temelju nepotpune i pogrešne ocjene odlučnih činjenica kao element povrede pravičnog suđenja.

Razlučni vjerovnik navodi da je sud u svom obrazloženju počinio bitnu povredu postupka i povrijedio načelo pravičnosti suđenja i načelo jednakosti svih pred zakonom jer je naveo krivu osnovu prijedloga razlučnog vjerovnika i neistinito navodi razloge odbijanja prijedloga, a obzirom da razlučni vjerovnik nije podnio nikakav zahtjev za naknadu štete da bi morao dokazivati elemente za postojanje štete, već na zakonu dopušteni prijedlog za određivanjem jamčevine prema diskrecijskoj odluci suda uvažavajući sve okolnosti slučaja i koja će se vratiti osporavatelju ukoliko ne bude buduće štete, a sve sukladno čl. 118. st. 8 OZ koji navodi:

"Na prijedlog osobe čija je tražbina osporena sud može odgodu donošenja rješenja o namirenju i namirenje tražbine te osobe uvjetovati davanjem primjerene jamčevine za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja. Ako osoba koja je osporila tražbinu ne da primjerenu jamčevinu u roku koji joj je određen, smatrat će se da tražbina nije osporena."

Nigdje u navedenom članku 118 st. 8 OZ-a nije određeno da se mora dokazivati vjerojatnost i izvjesnost nastupanje štete kao i dokazati ispunjenje svih zakonom propisanih elemenata za postojanje štete kako neosnovano obrazlaže sud.

Pravo na pravično suđenje ne može se smatrati djelotvornim ako zahtjevi i očitovanja stranka nisu stvarno "saslušani", tj. ako ih sud nije propisno ispitao, a kako se i navodi u odlukama Ustavnog suda U-III-1742/22 od 21.5.25. i U-III-3911/2018 od 26. rujna 2019.,

te predmetima ESLJP *Letinčić protiv Hrvatske*, presuda od 3. svibnja 2016. i *Ajdarić protiv Hrvatske*, presuda od 13. prosinca 2011.

DOKAZ: uvid u gore navedene odluke

Ustavne odluke U-III-1779/2022 U-III-2886/2018. i U-III-3538/2018 jasno navode: „Kada je riječ o pravu na obrazloženu sudsku odluku, sve dok u sudskoj odluci nisu navedeni dostatni i relevantni razlozi kojima se sud vodio u donošenju svoje odluke, a koji mogu dovesti do uvjerenja da taj sud nije stvarno ispitaio predmet i odgovorio na sve bitne navode stranaka, ne može se smatrati da ta odluka zadovoljava opće zahtjeve koji proizlaze iz Ustavom zajamčenog prava na pravično suđenje.“

DOKAZ: uvid u gore navedene odluke

Sud nije cijenio ni to što Šarko nije priložio niti jedan dokaz koji bi pobio prijedlog i dokaze razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine sukladno čl. 118 st 8 OZ?

Ocjena suda oko toga koje će dokaze provesti je diskrecijska ali i ograničena načelom poštenog suđenja i procesne ravnopravnosti koji podrazumijeva provođenja testa razmjernosti i jednak tretman dokaznih prijedloga stranaka pazeći na pravičnu ravnotežu među strankama, pa ako jedna strana predloži dokaze za svoj prijedlog koji je osnovan na zakonu, a druga strane ne predloži niti jedan dokaz, a sud dosudi u korist druge strane bez navođenja tih činjenica i ignorirajući nedostatak dokaza druge strane, onda je takva odluka arbitrirana i čini bitnu povredu postupka, odnosno povredu prava na pravično suđenje i jednakost pred zakonom.

Razlučni vjerovnik navodi da sud prvenstveno mora spriječiti zloupotrebu procesnih prava i osigurati ekonomičnost vođenja postupka, a pogotovo što je cjelokupni financijski teret prebacio samo na razlučnog vjerovnika, te da njegov prijedlog u tom smislu ima sve zadovoljene kriterije da bi mu sud uvažio zahtjev za određivanjem jamčevine, a pogotovo što osporavanjem rastu pored navedenog i troškovi kompletnog stečajnog postupka, a sve iz razloga jer:

- uz zahtjev je podnesen prijedlog s podacima Hrvatskog zavoda za statistiku u kojem je navedeno koliko je bila inflacija u zadnje dvije godine, te naveo da se iznos od 4.146.119,50 eur neće moći oploditi ulaganjem za period dok je položen na računu suda
- stopa inflacije je opće poznata činjenica koja se sudu ne mora dokazivati obzirom da sud ima neposrednih saznanja o tome, a pogotovo što je razlučni vjerovnik ukazivao i na činjenicu trenutno ratnih okolnosti oko povećanja inflacije u narednom periodu, što se pokazalo točnim jer je trenutna inflacija u RH 7,5 % !
- ne može se znati kolika će biti buduća šteta, te se visina štete i ne može dokazivati, a pogotovo što je sud upoznat s prekinutim postupcima koji će trajati min 10 g.
- relevantni članak zakona ne navodi da se mora dokazati sigurna šteta, već je definirana blaža pretpostavka za određivanje jamčevine za štetu, odnosno ona koja bi razlučnom vjerovniku **mogla** nastati radi odgode namirenja, a prema svim opće poznatim parametrima i činjenicama iz ovog postupka njen nastup je izvjestan.
- sud je nepošteno prebacio kompletan procesni, materijalni, financijski i recesijski teret ovog postupka samo na razlučnog vjerovnika, a što je nepošteno prema već

navedenoj praksi ESLJP i nije na vrijeme prekinuo postupak kada je bio obaviješten o osporavanju tražbine, a prije prodaje nekretnina i do okončanja Šarkovih parnica, pa je u tu svrhu i morao odrediti jamčevinu kako bi se recesijski teret prema testu razmjernosti prebacio i na Šarka koji mora snositi financijsku i procesnu odgovornost ukoliko osporava res iudicata odluku.

- jamstvo se vraća u 100% iznosu osporavatelju ukoliko ne bude štete razlučnom vjerovniku radi osporavanja, pa je i pravno nelogičan stav suda da se ista ne odredi.

Sud prilikom određivanja jamčevine npr. u dražbenim postupcima koji se vode na naslovnom sudu određuje istu proizvoljno u postotku visine predmeta dražbe po diskrecijskom pravu, te ustaljenoj sudskoj praksi, te se ne moraju dokazivati pretpostavke za štetu. Identično je pravna situacija i u određivanju predmetne jamčevine koja bi trebala biti određena diskrecijskom odlukom suda u postotku iznosa osporene tražbine čime je neosnovano obrazloženje suda da različni vjerovnik mora učiniti štetu izvjesnom i vjerojatnom, odnosno dokazati ispunjenje svih zakonom propisanih elemenata za postojanje štete.

Arbitriranost prilikom odlučivanja suda kao bitna povreda postupka i povredu pravičnog suđenje je najviše izraženo u točki 32. obrazloženja rješenja vezano za točku IV., jer takvo obrazloženje naslovnog suda nije udovoljilo mjerilu relevantnosti obzirom se iz rješenja ne može na pravno ispravan, logičan i konzistentan način utvrditi koje su relevantne pravne odredbe i članci zakona doveli do baš takve sudske odluke da se ne udovolji zahtjevu razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine (ne daju odgovor na ključne navode rezlučnog vjerovnika), te su razlozi nejasni i proturječni čime je sud počinio velike postupovne povrede koje prelaze okvire puke nezakonitosti, sagledavajući cijeli postupak kao jedinstvenu cjelinu i u svjetlu njegovih osobitih okolnosti.

Nikako se iz obrazloženja pobijanog Rješenja racionalno ne može objasniti kojim kriterijima se naslovni sud rukovodio za takvu odluku, odnosno zašto je odstupio od kriterija utvrđenih kod određivanja jamčevine kao i općenito u prethodna dva rješenja o namirenju naslovnog suda i ustaljenoj praksi ESLJP, Ustavnog suda i VSRH, čime se takvo obrazloženje ne može ispitati.

Moguće je samo zaključiti da je naslovni sud odstupio od tih stajališta, a da pri tome nije obrazložio drugačiji pravni pristup, što u konkretnom slučaju ukazuje na arbitriranost, pretjerani pravni formalizam i povredu argumenta zdravog razuma u postupku odlučivanja, odnosno u konačnici povredu prava na pravično suđenje koje se manifestira na pravo na obrazloženu sudsku odluku.

Obrazloženja sudskih odluka su iznimno važna jer je nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane, prvi i najvažniji je znak koji upućuje na arbitrarno sudsko odlučivanje i sud mora uvijek one ključne činjenice i dokaze koji su srž i bit predmeta i odlučne za razrješenje spora, navoditi u svojim obrazloženjima i pozvati se na relevantne zakonske odredbe i praksu sudova kao, a što u ovom predmetu nije bio slučaj čime je povrijedio načelo pravne sigurnosti, te tako sam postao izvor pravne nesigurnosti.

Prema praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske sudovi su dužni provesti test razmjernosti i obrazložiti odnos između cilja mjere i težine zadiranja u prava stranke. Izostanak takve analize dovodi do arbitrarnosti odluke i povrede prava na pravično suđenje.

Povrijeđeno je i pravo pretjeranog pravnog formalizma i pravo na pristup sudu tj. pravo da se od suda zatraži i dobije djelotvornu sudsku zaštitu u vezi sa svojim pravima ili obvezama. Pravo na pristup sudu mora biti "praktično i učinkovito", a ne "teoretsko ili iluzorno", s obzirom na istaknuto mjesto koje pravo na pošteno suđenje zauzima u demokratskom društvu. Pretjerani formalizam u tumačenju postupovnih odredaba i ocjena jesu li one u konkretnom slučaju ispunjene, može biti u suprotnosti sa zahtjevom osiguranja praktičnog i učinkovitog prava na pristup sudu i dovesti do povrede prava pojedinca na učinkovitu zaštitu suda - odluka ESLJP-a Zubac protiv Hrvatske presuda od 5. travnja 2018.

DOKAZ: uvid u gore navedenu odluku

3. ŽALBENI PRIGOVOR NA ODBIJANJE SUDA ZA ODREĐIVANJEM TROŠKOVA OVRŠNOG POSTUPKA RAZLUČNOM VJEROVNIKU PO ZASTUPANJU ODVJETNIKA

Sud je također počinio bitnu povredu postupka po čl. 354 st.2.t.11 ZPP-a, te je povrijedio materijalno pravo i pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, odnosno počinio povredu konvencijskog i ustavnog prava zajamčeno u čl. 3, čl. 14. čl. 48. i čl. 90. Ustava RH i čl. 1. Protokola br. 1 Konvencije, kao i ustavno pravo na pravično suđenje zajamčeno u čl. 29. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, te čl. 6. Protokola br. 1. Konvencije, odnosno pravo na pošteno suđenje i pristup sudu, načela legitimnog očekivanja, vladavine prava i zabrane retroaktivnosti prilikom odluke oko ovršnih troškova razlučnog vjerovnika pod točkom I. rješenja, a obzirom da u svojem obrazloženju pod točkom 10.- 20. nije pravično odredio i zakonito obrazložio svoju odluku koja se zbog toga ne može ispitati i u potpunosti je arbitrirana i suprotna Odvjetničkoj tarifi ZPP-u i OZ-u, te praksi i odlukama ESLJP i Ustavanog suda.

3.1.) Sud nije priznao puni traženi trošak za zastupanje na ovršnim ročištima od 22.3.17 i 22.1.20. od po 8.076 bodova koju su u skladu s Odvjetničkom tarifom po Tbr 12 u vezi Tbr 9 t. 1. i Tbr 7, čime se isto ne može ispitati i proturijeći odredbama OZ, ZPP-u i Odvjetničkoj tarifi vezano za određivanje troškova zastupanja po odvjetniku.

Naime, naslovni sud je priznao za oba navedena ročišta iznos od po 50 bodova, pozivajući se na Tbr 12 u vezi Tbr 9 t. 5. i Tbr 7, jer smatra da se nije radilo o ročištima gdje se raspravljalo o glavnoj stvari, odnosno da su ročišta odgođena prije početka raspravljanja.

Iz zapisnika s ročišta od 22.3.17 i 22.1.20. je vidljivo da ista nisu odgođena prije početka raspravljanja, već da se na istim ročištima na kojima je prisutna i stečajna upraviteljica raspravljalo o glavnoj stvari.

Iz zapisnika s ročišta od 22.3.17. je navedeno da je započelo u 12.00 sati i trajalo do 12.23 sati, te da je isto zakazano radi utvrđenja vrijednosti nekretnine kao i da prisutne stranke raspravljaju o glavnoj stvari, isto kao i iz zapisnika od 22.1.20. koje ročište je započelo u

9.30 sati i trajalo do 9.50 i koje je također zakazano radi utvrđenja vrijednosti nekretnine , te prisutne stranke raspravljaju o glavnoj stvari.

Stoga je nejasno, niti se iz obrazloženja može zaključiti, zašto naslovni sud ne priznaje oba ročišta sukladno Odvjetničkoj tarifi po Tbr 12 u vezi Tbr 9 t. 1. i Tbr 7 i nagrade od po 8076 bodova kad je iz ročišnih zapisnika koje sud posjeduje u spisu, vidljivo da ročišta nisu odgođena prije raspravljanja, jer bi tako i stajalo u zapisniku s ročišta?

DOKAZ: zapisnici s ročišta Ovr-3657/18 (prije Ovr-110/13) OGSZG od 22.3.17 i 22.1.22.

3.2.) Sud također smatra da je razlučni vjerovnik morao u stečajni postupak u prijavi prijaviti troškove ovršnog postupka koji su nastali prije otvaranja stečajnog postupka od dana 3.3.17., a sukladno praksi i odluci VSRH Rev 760/21, te kako to nije napravio, da mu se isti ne mogu priznati sukladno pravnom shvaćanju iste odluke VSRH.

Razlučni vjerovnik navodi da su se do pravnog shvaćanja po odluci VSRH Rev 760/21 od 19.10.2022. na koju se poziva naslovni sud, svi troškovi ovršnog postupka na svim Trgovačkim sudovima kao i na VTS smatrali troškovima unovčenja po čl. 254 SZ, te su se prijavljivali tijekom stečajnog postupka, a što je napravio i razlučni vjerovnik u ovom postupku, a obzirom da 3.3.17. nije mogao znati da će VSRH promijeniti praksu po tom pravnom pitanju i to analogijom mijenjajući smisao odredbe čl. 95 SZ-a?

Znači, navedeno pravno shvaćanje VSRH može vrijediti samo od dana donošenja 19.10.22. pa nadalje, a nikako retroaktivno, jer razlučni vjerovnik ne može znati 3.3.17. da će se po tom pitanju mijenjati sudska praksa u budućnosti, te je postupao prema pozitivnoj odredbi čl. 254 SZ i cjelokupnoj tadašnjoj praksi svih sudova u RH, obzirom su se takvi ovršni troškovi smatrali procesnim troškovima unovčenja, a ne zasebnom tražbinom koju treba prijaviti u stečajnoj prijavi.

Također sud i pored novog pravnog shvaćanja i promijene sudske prakse, ne smije isključiti i primjenu propisa koji su vrijedili tada za predmetnu pravnu situaciju, kako ne bi povrijedio načelo legitimnog očekivanja stranaka koje su postupale u dobroj vjeri i imale povijerenje u pozitivni normativni akt, te uvažavajući da je postupak pokrenut prije promijene sudske prakse.

Zabrana retraktivnosti zakonskih odredbi i sudske prakse, odnosno zabranom naknadnog pogorčanja pravnog položaja novim pravnim pravilom i povredu legitimnog očekivanja stranke, te u konačnici zabrana povrede pravne sigurnosti je jasno navedna u odlukama ESLJP Fütterer v Hrvatska od 20.12.2001, Suda EU Racke odluka broj C-98/78, i predmeta Decker odluka broj C-99/78, odluka broj C-171/18 Safeway Ltd, Ustavnog suda U-I-732/2024, U-I-4250/24 U-III/5989/2013, U-III-5879/2020, U-I-3685/2015...

DOKAZ: uvid u gore navedene odluke

Načelo zabrane retroaktivne primjene zakona i drugih propisa opće je načelo prava koje sprječava nastanak situacija u kojima se pravni propisi primjenjuju na radnje i odnose nastale prije nego što su ti isti propisi stupili na snagu. Retroaktivna primjena zakona, zabranjena člankom 90. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske, suprotstavlja se načelu

vladavine prava kao jednoj od najviših vrijednosti ustavnog poretka Republike Hrvatske, zajamčenom članka 3. Ustava Republike Hrvatske, a posebno narušava zahtjeve pravne sigurnosti i pravne izvjesnosti koji predstavljaju ključne zahtjeve vladavine prava te ujedno konstituiraju i stroge granice povratnog djelovanja zakona i drugih propisa. Takvo shvaćanje višekratno potvrđuje i praksa Ustavnog suda Republike Hrvatske, kao i praksa Suda pravde Europske unije. Nedopuštenost retroaktivne primjene zakona na situacije koje su u tijeku predstavlja zapravo neupitni dio opće europske pravne tradicije. Također, načelo zabrane retroaktivnosti jedno je od općih načela prava Europske unije, višestruko potvrđeno u praksi Suda pravde Europske unije. Ispunjenje navedenih pretpostavki, odnosno poštivanje legitimnih očekivanja stranaka i postojanje šireg javnog interesa nužan je uvjet legitimnosti retroaktivne primjene i tumačenja zakona i drugih propisa.

Iako članak 90. stavak 5. Ustava dopušta odstupanje od načelne zabrane povratnog djelovanja zakona, Ustavni sud smatra da je to odstupanje uvjetovano određenim kriterijima koji su predviđeni u samom Ustavu. Prema stajalištu Ustavnog suda to znači da propisivanje povratnog djelovanja zakona mora biti izuzetno i opravdano s gledišta određenog ustavnog načela. Kao takvo ustavno načelo može se uzeti javni interes za izmjenu nekog zakonskog režima odredbama povratnog značaja. Javni interes, shvaćen kao značajan društveni interes koji opravdava odnosno zahtijeva propisivanje povratnog djelovanja zakona, predstavlja Ustavom danu granicu ovlaštenja zakonodavca iz članka 90. stavka 5. Ustava. Prema tome, zakonska odredba kojoj je dano povratno djelovanje suglasna je s Ustavom, ako je takvo djelovanje propisa u javnom interesu odnosno ako se takvim djelovanjem propisa ostvaruju ciljevi koji imaju veći društveni značaj od pravne sigurnosti na koju su subjekti određenog pravnog odnosa računali.

Iznimka, prema kojoj mjera može djelovati retroaktivno, samo ako legitiman cilj nije moguće na drugi način ostvariti, limitirana je primjenom načela razmjernosti koje u ovom kontekstu traži da je takvo povratno djelovanje nove zakonske mjere na slučajeve nastale prije njegova stupanja na snagu neophodno za postizanje željenoga cilja.

Pravno načelo legitimnih očekivanja, koje se odnosi na postupke u tijeku, određuje da promjena propisa tijekom provođenja postupka ne bi trebala isključiti primjenu propisa koji su vrijedili u trenutku pokretanja postupka, kao i da za zabranu retroaktivnog djelovanja propisa koja je propisana u Ustavu postoji samo jedna iznimka koja se odnosi na pojedine odredbe za koju moraju postojati posebno opravdani razlozi koji se procjenjuju u svakom konkretnom slučaju (stavljanjem u omjer javnog i privatnog interesa te stečenih prava i legitimnih očekivanja) uz obvezu da se povratnim djelovanjem ne smiju vrijeđati opća pravna načela pa tako ni načelo legitimnih očekivanja.

Analizirajući odluku VSRH Rev 760/21 i pravno shvaćanje iz njenog obrazloženja, jasno je vidljivo da sud pretjerano ekstezivnim tumačenjem i analogijom retroaktivno mijenja smisao odredbe čl. 95 SZ koji se odnosi samo na parnice i arbitražne postupke, a nikako i ovršne postupke, pa je i razlučni vjerovnik koji je u dobroj vjeri imao povijerenje u normativni akt vlasti i legitimna očekivanja po čl. 254 SZ i OZ, te praksi sudova, nije mogao 2018 g. protumačiti čl. 95 SZ onako kako ga tumači VSRH 2022 g. i prijaviti ovršne troškove u stečajnoj prijavi kao tražbinu.

Stoga, ovakva odluka suda vezana za odbijanje osnovanih i zakonitih troškova, čini štetu na vlasništvu razlučnog vjerovnika u visini odbijenih troškova ovršnog postupka.

Ako bi se pak doslovno tumačilo pravno mišljenje iz odluke VSRH Rev 760/21, isto navodi da se ovršni troškovi moraju prijaviti u stečajni postupak! Znači može i tijekom stečajnog postupka, a što je razlučni vjerovnik i napravio i nidje se ne spominje da se ovršni troškovi moraju prijaviti u stečajnoj prijavi tražbina prilikom otvaranja stečaja.

Stoga ovakva nezakonita odluka suda oko odbijanja ovršnih troškova pored navedenog predstavlja i miješanje suda u pravo na mirno uživanje vlasništva i povredu prava na pristup sudu jer prema testu opravdanosti retroaktivno miješanje nije bilo opravdano i nije postiglo potrebnu pravičnu ravnotežu i legitiman cilj između općeg interesa i prava razlučnog vjerovnika na mirno uživanje vlasništva čime je došlo do povrede čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, sve sukladno odluci ESLJP Čolić protiv Hrvatske presuda od 18. studenoga 2021.

DOKAZ: uvid u gore navedenu odluku

Gledajući generalno na rješenje naslovnog suda vezano za sva tri prigovora navedenih u ovoj žalbi, jasno je da je sud postupio pretjerano formalistički i nefleksibilno odbacivši neosnovano prijedloge, prigovore i navode razlučnog vjerovnika bez zakonitog obrazloženja čime mu je povrijedio pravo na pravično suđenje u aspektu prava na pristup sudu jer nije osigurao pravičnost postupka koje mora biti praktično i učinkovito, a ne teoretsko i iluzorno. Sud je svojim obrazloženjem rješenja zanemario ciljeve pravne sigurnosti i narušio pravilnost djelovanja pravosudnog sustava, te mehaničkom primjenom pozitivnog prava bez uzimanja u kontekst i bez sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cijeline donio nepoštene i nerazumne odluke na individualnu pravnu situaciju razlučnog vjerovnika i za vladavinu prava kao temeljnu vrijednost ustavnog poretka RH.

DOKAZ: odluka ESLJP Smolić m Hrvatska od 15.3.18, Šimecki v Hrvatska od 30.4.14., Zubac v Hrvatska od 5.4.18., Egić v Hrvatska od 5.6.14 odluke Ustavnog suda U-III-3538/17, U-III-2466/17, U-III-4567/19, U-III-3931/19, U-III-2184/09, U-III-5989/13, U-III-3209/23...

Slijedom navedenog se predlaže da VTS usvoji u cijelosti navode ove žalbe, te obzirom da suprotno čl. 366a ZPP-a po četvrti put rješava ovaj predmet po žalbi, samostalno donese odluku u kojoj će preinačiti pobijano Rješenje u svim točkama, te donijeti zakonitu odluku uz nadoknadu troška ove žalbe razlučnom vjerovniku.

Ines Ljubičić
zastupana po: